

สรุปุทธาหรณ์เกี่ยวกับวินัย
และการดำเนินการทางวินัย
ไตรมาสที่ ๓ ประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๔

จัดทำโดย
กองการเจ้าหน้าที่ (กลุ่มงานวินัย)
กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

เรื่องที่ ๑

การอุทธรณ์คำสั่งกรณีขอให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย

๑. ข้อเท็จจริง

ผู้อุทธรณ์ได้ขอสำเนาการสอบสวนข้อเท็จจริง การสอบสวนพยานบุคคลพร้อมพยานเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้ประกอบการชี้แจงตามประเด็นข้อกล่าวหาต่อจังหวัด A แต่จังหวัด A มีหนังสือปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าว โดยให้เหตุผลว่า ปัจจุบันกระบวนการสอบสวนทางวินัยยังไม่เสร็จสิ้น กระบวนการ หากมีการเปิดเผยข้อมูลที่ถูกกล่าวหาขอ อาจทำให้การบังคับใช้กฎหมายเสื่อมประสิทธิภาพ หรือไม่อาจสำเร็จตามวัตถุประสงค์ได้ ตามมาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ อีกทั้งการเปิดเผยจะก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตหรือความปลอดภัยของบุคคลหนึ่งบุคคลใดได้ ตามมาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน

๒. หลักปฏิบัติราชการ

คณะกรรมการวินัยจัดการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน และการบังคับใช้กฎหมาย พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อมูลข่าวสารตามอุทธรณ์ คือ สำเนาสำนวนสอบข้อเท็จจริง กรณีกล่าวหาผู้อุทธรณ์ การสอบสวนพยานบุคคลพร้อมพยานเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง พร้อมรับรองสำเนาถูกต้อง เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏตามคำชี้แจงของจังหวัดว่า กรณีดังกล่าวอยู่ระหว่างการดำเนินการสอบสวนผู้ถูกกล่าวหา ตามกฎกระทรวงการสอบสวนผู้ดำรงตำแหน่งบางตำแหน่งในเทศบาล พ.ศ. ๒๕๖๓ ข้อ ๒๓ ประกอบ ข้อ ๒๔ ได้กำหนดให้คณะกรรมการสอบสวนรวบรวมข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง ซึ่งหากปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดในเรื่องที่สอบสวนจะต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยผู้ถูกกล่าวหามีสิทธิที่จะให้ถ้อยคำหรือยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือ สิทธิที่จะแสดงพยานหลักฐาน หรือขอให้เรียกพยานหลักฐานมาใช้ในการสอบสวนได้อยู่แล้ว ซึ่งปัจจุบันได้มีการสอบพยานหลักฐานต่าง ๆ เพื่อที่จะไปสู่การสรุปมูลความผิดต่อไป และยังไม่เสร็จสิ้นกระบวนการ จึงยังเป็นข้อมูลข่าวสารที่ยังไม่สามารถเปิดเผยได้ เนื่องจากการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารอาจเป็นกการกระทบถึงกระบวนการพิจารณา สมควรเก็บรักษามีให้รู้ไหล อันจะทำให้การบังคับใช้กฎหมายเสื่อมประสิทธิภาพหรือไม่อาจสำเร็จตามวัตถุประสงค์ได้ ตามมาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ อีกทั้ง การเปิดเผยจะก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตหรือความปลอดภัยของบุคคลหนึ่งบุคคลใดได้ ตามมาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน ดังนั้น เมื่อพิจารณาถึงการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ ประโยชน์สาธารณะ และประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้องประกอบกันแล้ว การที่เทศบาลตำบล B จังหวัด A ปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าว จึงชอบแล้ว

๓. กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

๓.๑ พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

๓.๒ กฎกระทรวงการสอบสวนผู้ดำรงตำแหน่งบางตำแหน่งในเทศบาล พ.ศ. ๒๕๖๓

๔. แหล่งที่มา

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินัยจัดการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย ที่ สค ๑๒๕/๒๕๖๖ เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของจังหวัด A เกี่ยวกับการสอบสวน

เรื่องที่ ๒

การละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเกินสิบห้าวัน ให้นับรวมวันหยุดราชการด้วย

๑. ข้อเท็จจริง

นาย ก. ไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการตั้งแต่วันที่ ๓ ถึงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๓ ติดต่อกันเกินสิบห้าวันโดยไม่ส่งใบลาหรือแจ้งผู้บังคับบัญชาถึงเหตุที่ไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ราชการได้ ซึ่งในช่วงที่ไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการ มีวันหยุดราชการด้วย โดยภายหลังได้แสดงใบรับรองแพทย์ของโรงพยาบาลของรัฐซึ่งได้ออกภายหลังจากวันที่นาย ก. ไม่มาปฏิบัติราชการถึง ๓ เดือน ผู้บังคับบัญชามีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง กรณีนาย ก. ขาดราชการเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีการแจ้งสาเหตุให้ผู้บังคับบัญชาทราบ และมีได้มีการลาตามระเบียบของทางราชการ หลังจากระบุการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง ผู้บังคับบัญชาได้มีคำสั่งปลดออกจากราชการ ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกัน เป็นเวลาเกินสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุอันสมควรหรือโดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ ตามมาตรา ๘๕ (๓) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ นาย ก. จึงอุทธรณ์คำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการ คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ นาย ก. จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองขอให้มีการคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งปลดออกจากราชการ

๒. หลักปฏิบัติราชการ

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยสรุปได้ว่า จากข้อความที่ระบุในใบรับรองแพทย์ประกอบกับถ้อยคำที่นายแพทย์ ว. ให้ไว้ต่อคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง ได้ความว่า ใบรับรองแพทย์ที่ออกให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเพียงการบันทึกอาการของโรคตามที่ได้มีการสอบถามประวัติการเจ็บป่วยของคนไข้จากคำบอกเล่าของผู้ฟ้องคดี โดยที่ไม่ได้มีประวัติทางการแพทย์อื่นมาประกอบการวินิจฉัยโรคว่า ในระหว่างวันที่ ๓ ถึงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีมีอาการเจ็บป่วยตามที่ผู้ฟ้องคดีบอกเล่าจริงหรือไม่ อีกทั้ง ใบรับรองแพทย์ได้ออกภายหลังจากวันที่ผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติราชการถึง ๓ เดือน จึงรับฟังไม่ได้ว่าในระหว่างวันที่ ๓ ถึงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีมีอาการเจ็บป่วยตามที่ผู้ฟ้องคดีบอกเล่าจริงหรือไม่ อีกทั้ง ใบรับรองแพทย์ได้ออกภายหลังจากวันที่ผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติราชการถึง ๓ เดือน จึงรับฟังไม่ได้ว่า ในระหว่างวันที่ ๓ ถึงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีมีอาการเจ็บป่วยดังที่กล่าวอ้าง การไม่มาปฏิบัติราชการในวันที่ ๓ ถึงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๓ ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันโดยไม่มีเหตุอันสมควรสำหรับการนับระยะเวลาละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเกินกว่าสิบห้าวัน ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ต้องนับต่อเนื่องกันและเป็นไปตามแนวทางที่คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนได้เคยพิจารณาวินิจฉัยไปแล้วตามนัยหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร. ๐๗๐๘.๒/๑๐๐๐ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๓๗ ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติราชการในระหว่างวันที่ ๓ ถึงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๓ รวม ๑๘ วัน ซึ่งมีวันหยุดราชการอยู่ระหว่างช่วงกลางของวันที่ผู้ฟ้องคดีขาดราชการติดต่อกันในคราวเดียวกัน โดยไม่ได้ส่งใบลาหรือแจ้งสาเหตุในการไม่มาปฏิบัติราชการให้ผู้บังคับบัญชาหรือต้นสังกัดทราบ จึงเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุอันสมควรหรือโดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ (๓) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ คำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

๓. กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๘๕ (๓)

๔. แหล่งที่มา

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ พ. ๓๖/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

เรื่องที่ ๓

การเปลี่ยนฐานความผิดทางวินัยในชั้นพิจารณาอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. กรณีคณะกรรมการ ป.ป.ท. ชี้มูลความผิด

๑. ข้อเท็จจริง

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ (คณะกรรมการ ป.ป.ท.) มีมติชี้มูลความผิดว่า ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นข้าราชการพลเรือน กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ จากกรณีร่วมกันเดินสำรวจออกโฉนดที่ดินเข้าไปในพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ และเขตปฏิรูปที่ดิน ต่อมาผู้มีอำนาจสั่งบรรจุแต่งตั้งได้มีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีจึงได้นำเรื่องไปยื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ก.พ.ค.) ซึ่ง ก.พ.ค. มีมติให้ยกอุทธรณ์ โดยเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานประมาทเลินเล่อ ในหน้าที่ราชการอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับมาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ควรลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการ และเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์

๒. หลักปฏิบัติราชการ

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาพิพากษาสรุปได้ว่า แม้มาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ จะกำหนดให้ผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกลงโทษใช้สิทธิอุทธรณ์เฉพาะดุลพินิจในการกำหนดโทษของผู้บังคับบัญชาก็ตาม แต่มาตรา ๑๒๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้ให้อำนาจ ก.พ.ค. ในการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ไว้โดยเฉพาะที่จะไม่รับอุทธรณ์ ยกอุทธรณ์ หรือมีคำวินิจฉัยให้แก้ไข หรือยกเลิกคำสั่งลงโทษก็ได้

นอกจากนี้ อำนาจในการพิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าวยังสอดคล้องกับมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่บัญญัติให้เจ้าหน้าที่ที่สามารถพิจารณาทบทวนคำสั่งทางปกครองได้ไม่ว่าจะเป็นปัญหาข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย หรือความเหมาะสมของการทำคำสั่ง และอาจมีคำสั่งเปลี่ยนแปลงคำสั่งนั้นไปในทางใดก็ได้ ดังนั้น การที่ ก.พ.ค. พิจารณาอุทธรณ์แล้วเห็นว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ก.พ.ค. ย่อมมีอำนาจวินิจฉัยอุทธรณ์โดยเปลี่ยนฐานความผิดทางวินัยของผู้ฟ้องคดีให้เป็นฐานความผิดอื่นที่นอกเหนือจากที่คณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติชี้มูลได้ คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. ที่มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

๓. กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

๓.๑ พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๔

๓.๒ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๘๔ วรรคสอง

๓.๓ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๘๕ (๑), มาตรา ๑๒๐ และมาตรา ๑๓๓

๓.๔ พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๔๖

๔. แหล่งที่มา

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ ฟบ. ๗/๒๕๖๙ (ประชุมใหญ่)

เรื่องที่ ๔

การดำเนินการทางวินัยกรณีข้าราชการกระทำผิดวินัยร่วมกัน

๑. ข้อเท็จจริง

นาง ก. พนักงานเก็บเงิน ระดับ บ ๑ โรงพยาบาล ล. มีหน้าที่รับผิดชอบในการเก็บเงินจากผู้มารับบริการประจำวันในแต่ละวัน แต่ไม่นำเงินจำนวน ๑,๒๗๕,๑๒๑ บาท ส่งเป็นรายได้ของโรงพยาบาล ล. ซึ่งนาย ข. เจ้าพนักงานรังสีการแพทย์ ระดับชำนาญงาน นางสาว ค. เจ้าพนักงานเภสัชกรรม ระดับชำนาญงาน และนางสาว ง. เจ้าพนักงานทันตสาธารณสุข ระดับชำนาญงาน เป็นคณะกรรมการเก็บรักษาเงิน นางสาว ง. ทำหน้าที่รับเงินจากนาง ก. เพียงผู้เดียว และ นาย ข. ไม่ได้ลงลายมือชื่อรับรองในรายงานสมุดเงินคงเหลือประจำวันทุกวันแต่ลงลายมือชื่อย้อนหลังสัปดาห์ละครั้ง หลังจากนั้นคณะกรรมการเก็บรักษาเงินโดย นางสาว ง. จะเป็นผู้นำเงินส่งให้กับนาง จ. เจ้าพนักงานการเงินและบัญชี ระดับชำนาญงาน เพื่อจะนำเงินไปฝากที่ธนาคาร โดยมีนางสาว ฉ. นักจัดการงานทั่วไป ระดับชำนาญการ หัวหน้าฝ่ายบริหารทั่วไป ดูแลรับผิดชอบงานบริหารทั่วไปของโรงพยาบาล ล. เมื่อคณะกรรมการเก็บรักษาเงินลงนามเรียบร้อยแล้ว นาง จ. จะนำรายงานเงินคงเหลือประจำวันเสนอนาย ข. ผู้อำนวยการโรงพยาบาล ล. เพื่อลงนามรับทราบรายงานเงินคงเหลือประจำวัน กระทั่ง ส. จึงหารือว่า นางสาว ค. นาย ข. นาย ช. นาง ฉ. นาง จ. และนางสาว ง. กระทำความผิดวินัยร่วมกันตามมาตรา ๙๔ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ หรือไม่

๒. หลักปฏิบัติราชการ

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้วข้อเท็จจริงตามข้อหาหรือปรากฏว่า นาย ข. นางสาว ค. นางสาว ง. นาง จ. นางสาว ฉ. และนาย ช. มีหน้าที่ตรวจสอบและกำกับดูแลให้ นาง ก. ซึ่งมีหน้าที่เก็บเงินจากผู้มารับบริการในแต่ละวันนำส่งเงินเป็นรายได้ของโรงพยาบาล ล. แต่บุคคลดังกล่าวมิได้ตรวจสอบและควบคุมกำกับดูแลการปฏิบัติงานของ นาง ก. อย่างระมัดระวังรอบคอบตามที่กฎหมายกำหนด เป็นเหตุให้ นาง ก. กระทำการทุจริต จึงถือว่าบุคคลดังกล่าวถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยในมูลกรณีเดียวกัน อันเป็นการกระทำความผิดวินัยร่วมกันตามมาตรา ๙๔ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑

๓. กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๙๔ (๔)

๔. แหล่งที่มา

หนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ล ๑๕๒๓ ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๖๐

เรื่องที่ ๕

ผลทางกฎหมายกรณีได้รับแต่งตั้งเป็นประธานกรรมการตรวจรับงานจ้าง
แต่ไม่รายงานให้หัวหน้าส่วนราชการเพื่อทราบหรือสั่งการตามระเบียบ

๑. ข้อเท็จจริง

นางสาว ก. ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นประธานกรรมการตรวจการจ้างงานก่อสร้างปรับปรุงซ่อมแซมบ้านพักเด็ก (จำนวน ๔ หลัง) กรณีกระทำการตรวจการจ้างงานก่อสร้างดังกล่าวไม่เป็นไปตามสัญญาจ้าง จำนวน ๘ รายการ คิดเป็นจำนวนเงิน ๑๓๓,๙๔๗.๕๐ บาท ข้อเท็จจริงปรากฏว่า นางสาว ก. ได้ลงลายมือชื่อในใบตรวจรับการจัดซื้อ/จัดจ้างว่าถูกต้องครบถ้วนตามสัญญา ไม่มีค่าปรับ ทั้งที่ทราบข้อเท็จจริงอยู่แล้วว่าการเปลี่ยนแปลงงานก่อสร้าง ๘ รายการ แต่กลับไม่รายงานให้หัวหน้าส่วนราชการทราบหรือสั่งการ แม้ภายหลังผู้รับจ้างได้นำเงินจำนวนดังกล่าวมาคืนให้กับทางราชการแต่การกระทำดังกล่าวของนางสาว ก. ซึ่งเป็นประธานกรรมการตรวจการจ้างเป็นการไม่ปฏิบัติตามข้อ ๗๒ แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยผู้บังคับบัญชาได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การกระทำของนางสาว ก. เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ มติของคณะรัฐมนตรี นโยบายของรัฐบาล และไม่ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ ตามมาตรา ๘๒ (๒) ประกอบมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงมีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์นางสาว ก. ต่อมานางสาว ก. ได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ต่อ ก.พ.ค. โดยมีสาระสำคัญว่า การลงลายมือชื่อในเอกสารตรวจการจ้าง โดยรับรองว่างานจ้างถูกต้องและครบถ้วนตามสัญญา เนื่องจากหน่วยงานต้นสังกัดมีข้อจำกัดด้านอัตรากำลัง และไม่มีบุคลากรที่มีความรู้ด้านการก่อสร้างหรือซ่อมแซม นางสาว ก. เป็นข้าราชการพลเรือนเพียงคนเดียวที่เป็นกรรมการตรวจการจ้างและมีการกิจในการเดินทางไปราชการส่วนกลางหลายครั้ง จึงได้มอบหมายให้กรรมการตรวจการจ้างอีกสองคนช่วยตรวจสอบ ซึ่งโครงการดังกล่าวต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด ประกอบกับช่างผู้ควบคุมงานไม่ได้มีความเห็นหรือรายงานให้คณะกรรมการตรวจการจ้างดำเนินการแก้ไขรายละเอียดแต่อย่างใด อีกทั้งการแก้ไขเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเพื่อให้เกิดความคุ้มค่า สอดคล้อง เหมาะสมกับการพักอาศัยและพฤติกรรมการใช้งานของเด็ก นางสาว ก. ไม่มีเจตนาทุจริต จึงขอให้พิจารณาลดโทษภาคทัณฑ์และทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือน

๒. หลักปฏิบัติราชการ

ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า การดำเนินการทางวินัยแก่นางสาว ก. เป็นไปโดยชอบ และข้อเท็จจริงรับฟังเป็นที่ยุติได้ว่า พฤติการณ์การปฏิบัติหน้าที่ของนางสาว ก. ในฐานะประธานกรรมการตรวจการจ้าง ได้ลงลายมือชื่อในใบตรวจรับการจัดซื้อ/จัดจ้างว่าถูกต้องครบถ้วนตามสัญญา ไม่มีค่าปรับ ทั้งที่ทราบข้อเท็จจริงอยู่แล้วว่าการเปลี่ยนแปลงงานก่อสร้าง ๘ รายการ แต่กลับไม่รายงานให้หัวหน้าส่วนราชการเพื่อทราบหรือสั่งการ ตามข้อ ๗๒ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม พฤติการณ์ของนางสาว ก. เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ มติของคณะรัฐมนตรี นโยบายของรัฐบาล และไม่ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ ตามมาตรา ๘๒ (๒) ประกอบมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ดังนั้น การที่ผู้บังคับบัญชามีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์นางสาว ก. จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย และระดับโทษเหมาะสมแก่กรณีความผิดแล้ว คำอุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น วินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

๓. กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๘๒ (๒) และมาตรา ๘๔

๔. แหล่งที่มา

คำวินิจฉัยคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม เรื่องแดงที่ ๐๐๒๔๑๖๔

เรื่องที่ ๖

ผลทางกฎหมายกรณีใช้กลอุบายเพื่อหลอกลวงให้ร่วมลงทุน เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

๑. ข้อเท็จจริง

กรม ส. ได้รับหนังสือร้องเรียนกล่าวหาว่าผู้ยุทธรมีพฤติกรรมประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง โดยการฉ้อโกง ชักชวนให้ข้าราชการ พนักงานราชการ รวมทั้งข้าราชการที่เกษียณอายุ และแม่บ้านร่วมลงทุน ในการจัดหาสินค้าอุปโภคบริโภคให้แก่ักโทษและเจ้าหน้าที่ในเรือนจำ ค โดยให้ผลกำไรร้อยละ ๑๐ ถึงร้อยละ ๒๗ ต่อเดือน ต่อมาผู้ยุทธรมไม่สามารถจ่ายเงินผลกำไรและต้นทุนคืนให้ได้ เนื่องจากเงินลงทุนทั้งหมด ได้นำไปใช้จ่ายส่วนตัว ซึ่งผู้ยุทธรมไม่ได้คืนเงินให้ผู้เสียหายแต่อย่างใด คู่กรณีในยุทธรมจึงมีคำสั่งแต่งตั้ง คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง มีความเห็นว่า การกระทำของผู้ยุทธรมมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย อย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ คู่กรณี ในยุทธรมจึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง และรายงานผลการสอบสวน ต่อคู่กรณีในยุทธรมว่า ผู้ยุทธรมได้หลอกลวงเพื่อนร่วมงาน และบุคคลภายนอกให้นำเงินมาร่วมลงทุน โดยเสนอให้ผลกำไรตอบแทนในอัตราที่สูงเพื่อจูงใจให้ผู้อื่นร่วมลงทุน โดยรู้อยู่แล้วว่าการลงทุนดังกล่าว ไม่เป็นจริง แต่กระทำโดยประสงค์เอาทรัพย์สินของผู้อื่นมาใช้จ่าย แต่ไม่ได้นำเงินไปลงทุนจริงตามที่กล่าวอ้าง แสดงให้เห็นว่าผู้ยุทธรมกระทำโดยเจตนาอันเป็นการหลอกลวงให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินของผู้อื่น มีการใช้กลอุบาย โดยการอ้างชื่อหน่วยงานของรัฐ และอาศัยข้อเท็จจริงที่สามิของตนเองทำงานที่ส่วนราชการตามที่กล่าวอ้าง ต่อมาผู้ยุทธรมรับสารภาพว่าเรื่องที่ชักชวนให้ระดมทุนเป็นเรื่องที่ผู้ยุทธรมโกหกทั้งสิ้น โดยมีมูลค่า ความเสียหายจำนวนมาก ซึ่งผู้ยุทธรมไม่ได้คืนเงินให้ผู้เสียหายแต่อย่างใด คู่กรณีในยุทธรมพิจารณาแล้ว จึงนำเรื่องเสนอ ต่อ อ.ก.พ. กรม ซึ่ง อ.ก.พ. กรม พิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ยุทธรมย่อมส่งผล ต่อเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่การงาน ชื่อเสียง ภาพลักษณ์ของกรม ส. การกระทำความผิดดังกล่าวจึงเป็น การกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงมีมติลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ยุทธรมจึงได้ยุทธรมคำสั่งลงโทษดังกล่าวต่อ ก.พ.ค.

๒. หลักปฏิบัติราชการ

ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ยุทธรมมีพฤติการณ์หลอกลวงเพื่อนร่วมงานโดยชักชวนให้ นำเงินมาร่วมลงทุนกับผู้ยุทธรม ไม่มีการนำเงินไปลงทุนจริง โดยมีมูลค่าความเสียหายจำนวนมาก พฤติการณ์ ของผู้ยุทธรมจึงเป็นการกระทำความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว อย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ดังนั้น การที่คู่กรณีในยุทธรมมีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ จึงเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายและระดับ โทษเหมาะสมแก่กรณีความผิดแล้ว อุทธรมฟังไม่ขึ้น วินิจฉัยให้ยกอุทธรม

๓. กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๘๕ (๔)

๔. แหล่งที่มา

คำวินิจฉัยคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม เรื่องแดงที่ ๐๐๙๖๑๖๘